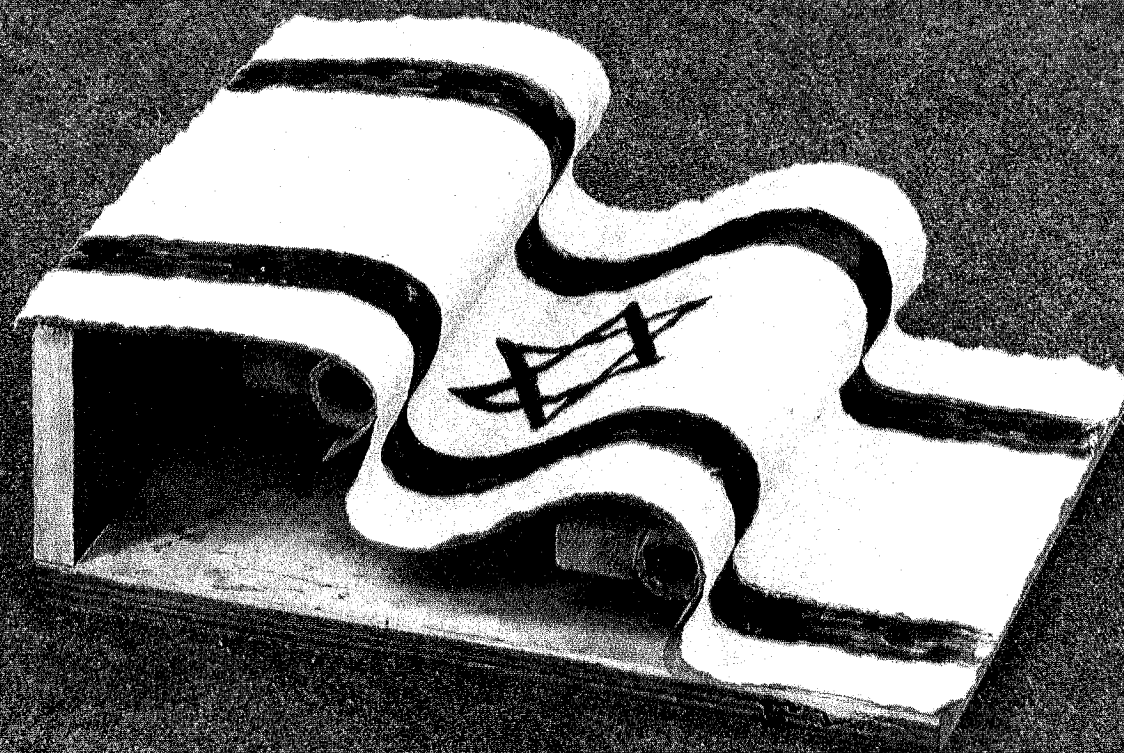

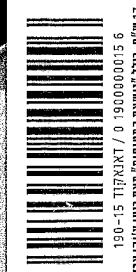
כדעין

שירה, ספרות ואמנות | גיליון 10+11, חורף 2014-2015
17 ש"ח - כולל "נושאת המטוסים" מאת רוני צ'יקי ארד

מעין maayan

Poetry, Prose, Arts and Ideas Magazine

ריכשו מנוי לקולנוע **לכ** ותהנו מהסרטים הכי טובים

מנוי הכולל 6 כרטיסים ₪180

מנוי הכולל 10 כרטיסים ₪265

מנוי הכולל 20 כרטיסים ₪465

לפרטים ורכישה: *5155 שלוחה 3, בקופות קולנוע לכ ובאתר lev.co.il

מעין

מעין

Maayan

כתב עת לשירה, ספרות ורעיונות – חורף 2014-2015
גיליון מס' 10+11 (מופץ עם "נושאת המטוסים" מאת רועי צייקי ארד)

עורכים: רועי צייקי ארד, יהושע סימון

מערכת: נטלי לוין, חגי בועז, כרם הלברכט, ארי ליבסקה, יוני רז פורטוגלי, מיכל דה, יובל בן עמי, אלישבע לוי, זחייה קונדוס, דן שדור, שרליק איינהורן, מעיין שטראוס, מתי שמואלוף, אבי בוחבוט, אהרן שבתאי, אפרת מישורי, תהל פרוש, אלטייב ע'נאיים, ענת עינהר, ליאור יעיש, עפרי אילני, תהילה חכימי, דיקלה זקס, רועי רוזן

שער קדמי: ערן נוה, זקפה, 2013

שער אחורי: אוהד מרומי, פועלת #1, 2012

עיצוב גרפי: אבי בוחבוט

עריכה לשונית: קרן גרין

מנהלת: דיקלה זקס

ייעוץ משפטי: יהונתן קלינגר

יחסי חוץ: אנה ברשטנסקי

עורך גרפי מייסד: כרם הלברכט

מו"ל: עמותת מעין – כתב עת לשירה וחברה

הוצאת הגיליונות התאפשרה הודות לתמיכה מיוחדת של משרד התרבות והספורט – מינהל התרבות, עיריית תל אביב-יפו, מועצת הפיס לתרבות וקרן רבינוביץ' לאמנויות המערכת לא אתראית לתוכן המודעות

www.maayanmagazine.com

לכתבי יד, מנויים ותגובות:

maayaned@gmail.com

ת"ד 16277, תל אביב-יפו 61162

المجلس النيابي في دعم الثقافة
مجلس النيابي للثقافة والفنون

משרד
התרבות
והספורט
מנהל התרבות

שפמו של מרדכי והחתולים של אשתו / מחמוד שקיר

עברית: יהודה שנהב-שהרבני

מרדכי היה איש פשוט. יש בתל אביב עשרות אלפי אנשים כמו מרדכי (למרות שהוא מתעקש לומר שיש רק בורדים כמותו). מרדכי אוהב לחיות חיים נוחים, מבלי שיטריד איש ומבלי שאיש יטריד אותו. הוא היה חביב על השכנים משום שלא הפריע מעולם את מנוחתם. הוא התגייס והשתחרר מן הצבא, אולם למרות ששירת במילואים החשיב עצמו כל ימות השנה לאיש צבא. הוא ניסה כוחו בעיסוקים רבים, עיסוקים פשוטים המתאימים לאזרח פשוט, אך הללו לא הניבו הכנסות רבות. מרדכי עמל ויגע שנים ארוכות בנגרייה, בעוד שסטלה אשתו מלצרה במסעדה. עם המעט שהצליחו לחסוך הם גידלו בן ובת. הבן הפך לצעיר מוכה נשא את בת השכנים לאישה ועבר לחיות איתה באחד מפרברי העיר. גם הבת יצאה את בית הוריה על מנת לחיות עם בן זוגה בדירה קטנה.

לאחר שהקן התרוקן, והם נותרו בגפם, התכוון מרדכי לחיים שלווים ונוחים עם סטלה אשתו. בסטלה אחזה תחושה דומה לזו של בעלה. שניהם כבר חצו את גיל החמישים והייתה להם הזכות לחיות את שארית ימיהם בנוחות ובבטחה. הם הכינו עצמם לכך. סטלה אימצה שלושה חתולים, שניים עם פרווה אפורה ושלישי עם פרווה שחורה ועיניים נוצצות. עם זאת, היא העדיפה את החתול השחור בשל יוזמותיו הנועזות והבלתי צפויות. מרדכי בתורו הצמיח שפם עבות שהשתפל לשני צדי פניו, וכשארך דיו הוא עיטר גם את הגורה התחתונה של פניו (מרדכי אוהב להשתמש במונחים צבאיים).

תחילה לא התלונן מרדכי על החתולים של אשתו. הוא ראה בהם חלק בלתי נפרד מן השינוי שכיבס את חייהם למסלולם השגרתי. תחילה גם סטלה לא התלוננה על השפם של בעלה. היא ראתה בו חלק בלתי נפרד ממסורת צבאית מפוארת של חיילים וקצינים רבים בישראל ובעולם שגורעו בשפמם העבה והארוך. אלא שקצוות שפמו של מרדכי היו מרדניים במיוחד והביאו את סטלה תחילה להתלונן, ואחר כך אף לסלוד ממנו. מרדכי נהג לישון על צדו השמאלי, כשהקצה הימני של שפמו תלוי בחלל האוויר כמו צמח מדברי יבש. באמצע הלילה התעוררה סטלה מוטרת מן השפם שהתמקם בסמוך לאפה. היא ניסתה לדחוף אותו אל מתחת לשמיכה, אולם לא חלף רגע, הסורר חזר למקומו, וסטלה נאלצה להעיר את מרדכי כדי שירחיק את שפמו מאפה. אלא שמנוחתה הייתה קצרה למדי, שכן מרדכי לא נהג לשכב זמן רב באותה התנוחה. סטלה ידעה שלא יהיה מנוס והשפם ישוב וידגדג את אפה עוד פעמים רבות, עד שיפציע השחר.

עם שחר קפצו החתולים של סטלה בלהט על המיטה, התמתחו וגרגרו ללא הפסקה. מרדכי לא סבל את החתולים של אשתו. הוא התלונן שהם מפריעים לו לישון ברגעי החסד של הבוקר. סטלה חשה אינחת מתלוננותיו החוזרות ונשנות על החתולים, והתלוננה שהוא לא מחבב יותר את האווירה בבית. מרדכי, לעומת זאת, הרגיש שדווקא סטלה הפסיקה לחבב אותו. ליתר דיוק היא לא חיבבה את שפמו שהפך הארוך ביותר בשכונה, ואולי גם "בתל אביב כולה" – כפי שאמרה. כשהגישה את ארוחת הבוקר היא קראה: "בתיאבון. אתה והשפם מוזמנים לשולחן". תחילה החשיב מרדכי את דבריה כמין חיזור. אחר כך השתכנע, והתחושה הזו הלכה וגברה מדי יום, שנקעה נפשה של סטלה משפמו. הדבר לא מנע ממנו להמשיך ולטפח את השפם, אפילו אם יאריך ויגיע לכדי עשרה מטרים, כפי ששח לעצמו.

מרדכי וסטלה התיישבו ליד השולחן לאכול. סטלה ישבה כששלושת חתוליה מסביבה. מרדכי התמקם ממולה כששפמו הארוך מתפצל לימין ולשמאל. התבוננה סטלה בשפם העצום ואמרה: "אני מרגישה שאני יושבת בשדה התעופה". היא רמזה לו בכך ששפמו המתפצל, לכאן ולכאן, מזכיר צמד כנפיים של מטוס. מרדכי חיך והחשיב את דברי אשתו כהתלוצצות גרידא. אבל בתוך תוכו הוא ידע שזו ביקורת מרומזת על שפמו.

למרדכי היו סיבות רבות להשיב לסטלה באותו המטבע, אולם הוא הניח להן כדי שלא להכעיסה יתר על המידה. הוא יכול היה למשל להטיל דופי בהתנהגות חתוליה. עכשיו הציקו למרדכי החתולים האפורים שגרגרו וריירו על רגליו עד שאיבד את תאבונו. אחר כך קפץ החתול השחור על השולחן, התרומם בסמוך לצלחת של מרדכי ומתח את גופו לפנים תוך זיקור ונבו כלפי מעלה, כאילו היה אנגלת רדיו. אוה, כמה תיעב מרדכי את מראה החתול הנמתח עם זנבו המזדקק, כאילו עמד לשרר מהדורת חדשות. מרדכי לא נתן כל אמן במהדורות החדשות וכשלא יכול היה עוד לשאת את מראהו של החתול, הוא הפך את פניו לאחור.

מרדכי חדל לאכול והרים את מבטו מן הצלחת. הוא לגם מכוס התה וקרא בעיתון את פרטי הפיגוע שהתרחש בליל אמש בלב תל אביב. לאחר זמן קצר קיפל את העיתון, ובמפתיע אמר לאשתו:

- אני מתגייס למילואים.
- בגילך? הם לא יקבלו אותך.
- אני מכיר אנשים בגילי שהתגייסו. הם מתנדבים למחסומים.

סטלה דווקא עודדה את מרדכי להתגייס. היא שמה לב שמצב רוחו הלך והתקדר עם הריקנות שפשתה בחייו. היא קיוותה שלפחות יתרחק מן הבית לזמן מה. מרדכי לא אמר לה שהוא מאס באווירה של הבית. הוא אמר שהחליט להתגייס לאחר ששמע את דבריהם של יוסי ביילין והשמאלנים האחרים. הוא הסביר: "ביילין פוגע באינטרס של המדינה ועלינו להגן עליה מתוכניתו ההרסנית". הוא אמר לה שהוא כועס על דברי הלעו של השמאלנים המסממים את מוחות הישראלים. אחד מהם אפילו כתב בעיתון "ידיעות" שהמדינה תחלה בעגבת אם לא תסיים את הכיבוש הממאיר.

ביום פקודה התעטף מרדכי במדי צבא, אחז ברובה האס-16 וצעד לעבר מחסום קלנדיה. חבוש כובע פלדה, הוא התמקם מאחורי חומת הבטון, כך שרק פניו, שפמו, וחלקים מגופו העליון היו גלויים לעין. הוא הישיר מבט וראה לפניו נחיל ארוך של אנשים המתקרבים לעברו. בפעם הראשונה בחייו עמד מרדכי פנים אל פנים מול פלסטינים. הוא בחן את דיוקניהם ותווי פניהם. הוא ראה אותם עומדים בתור הארוך בדממה, ממתנים בחשש להזדמנות לעבור במחסום. הוא בהה בהם וראה בליל של אנשים. גברים בגילאים שונים, נשים וקנות שבקושי רב עומדות על רגליהן ובנות צעירות שחלקן עוטות מכנסיים הדוקים לגופן; ואחרות עטופות בגלימה ועל פניהן חֶזֶאב בצבע לבן או צבעוני. בראשו התגוששו מחשבות ותחושות סותרות. הוא רצה לחמול על גוש האדם חסר ההגנה ונטול ההבצה הממתין בציפייה למחוות ידו רבת המשמעות. אבל כשזכר שביטחון המדינה הוא מעל לכול, הוא כבש את רגשותיו העדינים. בחשבון אחרון, הם אויבי המדינה, אמר לעצמו. על מנת להקשיח את עמדתו הוא העלים מטווח ראייתו את הילדים והנשים הישישות והתמקד בבדיקה קפדנית של הצעירים, שכן מן הידועות שהם מקור הצרות. הבעת פניהם העידה שהם מחבלים מתאבדים החגורים למותנם חגורת נפץ, או מחביאים מתחת למעיליהם קלשניקוב, כדי לזרוע מוות ובהלה בליבות הישראלים. לראשונה היה למרדכי שיג ושיח עם פלסטינים, אותם הזדמן לראות מקרוב בפעם הראשונה בחייו.

מן הקהל שצבא על המחסום לא נשמעה תשובה ברורה. במקום זאת הוא שמע המהומים עמומים והבחין בחיזים הפרושים על פניהם. כל אלה לא הקנו לו ביטחון. מרדכי הבין שנוק רב ייגרם לביטחון המדינה אם ייחפו להעביר את האנשים במחסום. אמת, מולו ניצב שער אלקטרוני שסרק היטב את העוברים והשבים. במצב עניינים שכזה לא הייתה כל אפשרות להבריה אמצעי לחימה וחומרי נפץ בעד המחסום. אולם למרות זאת ידע מרדכי שחיפזון עשוי לשדר מסר לא הולם. כאילו מצב העניינים במדינה יותר מרושל ממה שהוא צריך להיות. אין ספק שהדבר יעורר אותם להמשיך ולפגוע בביטחון המדינה.

היה זה יומו הראשון במחסום, ומרדכי לא רצה שידבק בו רבב של כישלון. מה יאמרו עמיתיו החיילים אם, ברגע של חוסר תשומת לב, יניח לחשוד לעבור במחסום? מה תאמר עליו אז סטלה? למרות צניעותו הרבה, היה מרדכי איש צבא קשוח וידע לגייס את המיומנויות הנדרשות. הוא שחזר בראשו את המלחמות שבהן השתתף, וגם את אלו שבהן לא השתתף. חוץ מזה, מי יערוב למרדכי שנחיל האנשים שהתארך מולו נקי מכל חשד? לו היה הדבר בידיו, היה משבית את המחסום לאלתר ומודיע לאנשים אשר מספרם הלך וגדל מרגע לרגע: לכו. לכו מפה. אין מעבר!

השבתת המחסום אינה בסמכותו של מרדכי. עם זאת, היה עליו לסכל מעבר של חשודים. מרדכי אינו אלוהים ואינו יכול לנחש מה מסתתר במוחות האנשים. הוא ידע שמצב עניינים מורכב שכזה מצריך סבלנות — והחיפזון מן השטן. מרדכי הבחין במספר גברים המזדנבים בתור ומרימים את קולם, כאילו מחו על עצירת התנועה. הוא הרים את קולו: — שקט! אינני רוצה לראות בלגן. ממנוע פְּנוּצ'ה. אתם מבינים?

השאון גבר והקולות טרטרו באוזניו. מרדכי החליף סימן עם החייל שעמד בסמוך לשער האלקטרוני, וזה הניד בראשו ונעל את השעה. הפלסטינים הממתנים בתור נתקפו מבוכה ובלבול. מרדכי צעק שוב:

— רק אם תשתקו תוכלו לעבור. מבינים?

נראה היה שהפלסטינים נחלקו בדעתם. אחדים קראו לכולם להירגע ולהמתין בשקט. אחרים הביעו תרעומת בצרחות ומחאות. לבסוף הייתה ידם של הראשונים על העליונה. מרדכי ניצל את ההזדמנות, בעת השבתת המחסום, והניח למחשבותיו לשוטט חופשי. באותם רגעים נהג להשקיף על מהלך חייו, ולהתפנות לשני תחביביו הבולטים כדי להרגיע את עצביו החשופים: החלקת קצוות שפמו בתענוג והנאה; ותקיעת מבטים בגופן של הנשים.

הוא תקע מבטים נוקבים בבנות הצעירות הממתנות בתור, ושח לעצמו: לפלסטינים יש צעירות יפות. הוא מיהר להשוות אותן לצעירות התל אביביות, וקבע: הצעירות של תל אביב יפות יותר. אולם חוסר צניעותן של הצעירות התל אביביות, לפחות חלקן, היה לו לזרא. פעם הבחין בצעירה יהודייה הצועדת ברחוב דיזנגוף, ולצדה צעיר כשורועו לפותה סביב מותניה. הוא התבונן ביופיה של הצעירה ונתקף בכעס כשגילה שהיד הלופתת שייכת לערבי. ערבי ישראלי. מרדכי התנפל עליו וכמעט הרג אותו, אלמלא התערבו העוברים והשבים וחילצו את הצעיר מידיו. מרדכי לא אהב לראות צעירות תל אביביות בזרועותיהם של צעירים ערבים, רחמנא ליצלן. מבחינתו היה זה סימן מבשר רעות. המדינה צריכה לחוקק חוק שיאסור נישואין של יהודיות עם ערבים. מצב רוחו של מרדכי התקדר כל עת שזוכר שהמדינה אינה מגינה די על עצמה. הוא סבר שיש לחוקק חוקים שיגנו על המדינה. עליה לחוקק חוקים גם בעניין המלווה. כן: המלווה! צריך למנוע ביטול מלווה ללא היתר משלטונות הצבא. מרדכי

לא שוכח את הבדיחה, שסופרה על ידי ערבי שנון לעיתון ערבי וצוטטה באחד העיתונים הישראליים. את מרדכי זה לא הצחיק. הוא התעקש לראות בה תוכנית זדונית המוסווית כבדיחה: "הערבים טועים לחשוב שיש להתקיף את ישראל בנשק מזוין. די לקבץ עשרה מיליון ערבים על גדות הירדן ולהרעב אותם במשך שבוע ימים. אחר כך יש לפזר בקרבם שמועה שתושבי תל אביב מבשלים מלוח'יה. הם יחצו את הנהר בהרף עין ויעוטו בהמוניהם לעבר תל אביב. ישראל תתנגד, תגן על עצמה בנשק מזוין ותקטול חמשה מיליון ערבים. האחרים יישארו בישראל, ישתתפו בבחירות, יחבשו את רוב המושבים בכנסת וייתפסו את השלטון." הבדיחה הזאת הטרידה את מרדכי. למדינה יש מחויבות לאטום את גבולותיה, במיוחד כאשר תושבי תל אביב עסוקים בבישול מלוח'יה. אבל לא רק. לדעתו יש לאטום את הגבולות גם כאשר תושבי תל אביב מסתפקים באכילת המבורגרים, שכן עד כה לא הוכח שהערבים אינם אוהבים המבורגרים. מרדכי ננער משרעפיו לקול אישה זקנה שפרצה בעד המחסום והתקדמה לכיוונו:

— אדוני. אנחנו הולכים לישון במחסום? מה קורה פה?

מרדכי דרש מן האישה לסגת. האישה התעקשה להישאר במקומה. החייל, עמיתו של מרדכי, ניסה להדוף אותה בכוח. היא התנגדה, הרימה את קולה ואיימה על החייל בזרועותיה המיוזעות. מרדכי הבין שבסיבוב הזה האישה ניצחה. לא נותרה לו ברירה והוא התיר לה לעבור. כלומר הוא סימן לחייל בתנועת יד והלה אפשר לה לעבור. אחר כך התיר מרדכי לעוד קבוצה קטנה של פלסטינים לעבור במחסום, לאחר שערך בדיקה דקדקנית במיוחד של תעודות הזהות. מרדכי הרגיש צורך לנוח לאחר המאמץ הניכר שהשקיע. הוא הניח לפלסטינים להמתין בתור המתארך, והניח למחשבותיו לנדוד בשנית כשהוא מחליק בידיו את קצוות שפמו. לפתע נזכר בסטלה והרגיש בחיוניות בלתי רגילה הפועמת בקרבו. הוא נזכר שכבר שלושה חודשים לא נגע בה. הלילה הוא יפתיע אותה, באופן שלא תצפה לו. הוא יאמר לה שהשירות הצבאי הוא מעיין החיים והצבא הוא סלע קיומנו. בהשפעת המחשבות המרעננות הללו, ובשל התור המתארך, אפשר מרדכי לקבוצה נוספת של פלסטינים לעבור במחסום ("הם אומרים שהם עם קטן, אבל אני מתערב שמספרם עולה על כל תושבי סין") תנועת האנשים התנהלה בעצלתיים עד לאותו רגע שבו סיים מרדכי את משמרתו, עזב את המחסום וחזר לביתו.

סטלה קיבלה את מרדכי בזרועות פתוחות. היא הקשיבה בעניין לסיפוריו הארוכים על הפלסטינים שפגש פנים אל פנים. לעתים הוא דיבר בכפל לשון, ותחושתיה השתנו עם כל פרט ופרט שסיפר לה בעלה. פעם אחת צחק סטלה וריחמה על הפלסטינים ופעם אחרת הרגישה כלפיהם טינה. אחר כך, בעודו נושא אותה בזרועותיו אל חדר השינה, הוא הודיע לה: הלילה תצפי להפגזה כבדה. הוא שתק לרגע ובחן את השפעת דבריו על פניה. כשלא הבחין בשמץ של התנגדות הוסיף: אני אתקדם לעברך במסווה האור הקלוש. הפעם הביעה הכרת פניה מורת רוח. היא אמרה: אתה שוב חוזר על אותן מילים. הרי הסכמנו לפני זמן רב שנשכח מהן. הוא התרעם: מדוע את נרתעת ממילים שנוגעות ברגשות? היא ענתה: אני לא קיה. אם אתה רוצה להפגין, הקיר ממולך. אם זה מה שבא לך לעשות, לך והפגו אותו. מרדכי התעטף בשתיקה כבדה, ובבוקר שלמחרת הוא שב וחזר אל המחסום.

באותו יום שכלל מרדכי את שיטות עבודתו, עד שהצליח לסחוט את רוחם ונשמתם של הפלסטינים שבילו שעות ארוכות מולו. אולם הפעם, כאשר החליק את ידו על שפמו, הוא שמע קולות שדמו לנפיתות. תחילה לא הבין מרדכי את הקשר בין העניינים. רק החיזים המתריסים על פניהם של הפלסטינים, והערותיהם המתחכמות, עוררו בו את החשד. הוא צרח פעם ועוד פעם:

הקולות נשתתקו ומרדכי ניצל את ההזדמנות להחליק שוב על שפמו ולנעוץ מבטים בגופן של הבנות היפות הניצבות לפניו. הדהודי הנפיתות נשמעו מחדש. מרדכי לא יכול היה לקבוע במדויק מי השמיע את הקולות, אולם ידע שכל מטרותן הייתה לשים ללעג את שפמו הארוך. האם ישבית את המחסום, כפי שתמיד רצה לעשות? זה לא ילך. יש הוראות מגבוה לאפשר מעבר במחסום. אולי יעצור חשודים בהשמעת הקולות המלעיגים? הוא ידע שהיו אלה בני התשחורת הנבלים, והצטער שאין חוק שמאפשר לעצור אותם. מי יעשה זאת אם לא הוא? עם זאת מרדכי התלבט משום שלא רצה ששפמו יהפוך לשערורייה. הוא לא רצה שעיתונאים שמאלנים יכתבו על הפרשה ויזכירו אותה בכפיפה אחת עם שפמו. יוסי ביילין עלול להשתמש בסיפור כהוכחה לטענתו שיש לבטל את המחסומים ולסגת מהשטחים. האם יוכל מרדכי לוותר על הנאתו העיקרית ולהפסיק להחליק את ידיו על שפמו? הדבר היה קשה מנשוא, אולם לא היה מנוס מכך. הוא ידע שכדי לשמור על המוניטין שלו עליו לחדול מתחביבו האהוב.

מרדכי הגיע למחסום בידיעה ברורה שלא יוכל עוד להחליק את ידיו על קצוות שפמו. אולם למגינת לבו, גם אז לא חדלו הדהודי הנפיתות. די היה במראה שפמו הגדול המשתפל לשני צדיו כדי להצית את הקולות מחדש. עד כדי כך, שאפילו החיילים, עמיתיו של מרדכי למחסום, לא יכלו עוד להתעלם מהם. הם אמנם תמכו בעמיתם לנוכח המחזות המחפירים, ואף השמיעו דברי איומים כדי להפסיק את המגנינה הארוכה. אולם לאחר מכן, כששהו בגפם, ללא פלסטינים מסביבם, פרצו בצחוק.

מרדכי הרגיש שהוא נמצא על פרשת דרכים חשובה. אם ירצה לחסוך עלבונות נוספים משפמו, יהיה עליו להפסיק את שירותו במחסום. אבל הוא חשב על אפשרות נוספת: הוא יכול לגלח את שפמו כקורבן על מזבח ביטחון המדינה. (הוא גם יציע להקדיש פרס שנתי בסך חמישים אלף שקלים, לאזרח מצטיין. הוא היה בטוח שיהיה הראשון לזכות בפרס).

וזה מה שאכן קרה. מרדכי החליט לגלח את שפמו. לא ניתן להתעלם מן העובדה שהוא ראה בצעד זה השקעה טובה בתוכניתו להיפטר מחתוליה של אשתו. מרדכי היה בטוח שוויתור כבד כזה מצדו יאלץ את סטלה – ששנאה את שפמו ואהבה את החתולים – לעשות ויתורים כואבים. למעשה, הוא הציע לה עסקת חליפין.

המשא והמתן של מרדכי עם אשתו היה מר וכואב, ועם זאת הסתיים בהישגים. סטלה הסכימה להיפטר משני החתולים האפורים. בתמורה הסכים מרדכי להיפטר משפמו ולהשאיר את החתול השחור בבית.

מרדכי הגיע אל מחסום קלנדיה, ללא השפם שתמיד עיטר את פניו.

הפלסטינים שהמתינו במחסום הבחינו שהתנועה התייעלה במקצת. אולי היה זה תודות למרדכי שנפטר מן התחביב האהוב עליו: להחליק את ידיו על שפמו.

מסע אל הלא מוכר / מיכל אגסי

צוללת אל תוך צללים שכבות אלקטרו מגנטיים דיגיטליים ענקיים זורחים במעומעם והרווח אל החור השחור משחור הגדול מבצבץ בקצוות מכסים את הקיים של רגעים עם המסכים האלו רווח מעוקל ואטום השפע הוא בחירה בביטול הקיום המשני והיסתפות אווירודינמית אל תוך התעצמות אלקטרומגנטית מובילה שעה מעוכבת עם השיממון פילולי אינסוף ושאריות מחץ נערמים זורמים ומסתעפים ממפומים חזקים בין האוזניים וים של רגעים כפולים ידיים מושכות יד מחבוקת עצם ירך אל בטן רוח נושפת ואז רקיעת כוכבים אל כביש מסע צבעים של חשמל ים צבע הימשכות קיר ואז נושבת אבן היבלעות של סיבוב ים מה הלאה מהים זרם הרמוניה של התפכחות ושוב תקיעות חמרמרת חריקה כתום וירוק קפסולה נברשת בחלון עליצות של יום סירחון תמרורים גשם של עקרבנים ידיים של עגל צניחה מוסרית וחריץ של אוויר במחירי שוק מאחורי הידיים זאת אומרת בחלק הלא מחוספס של האמות שני קוצים וחסה מכסה אל תוך מבנה של בלטות צבעוניות ועורפת מנשנשת אור מדף תודעת טייח והאפשרות לקאוזה מהודרת ובתוכה אבן עם מטרייה קטנה ודובדבן להגיע ובתוך הדרך הכול גרוס וכל צעד מתחלק עד שחוט אחד נמתח ועם היד עם הברך עם השוק צובעת צובעת את היום הבא צעד צעד קטן התרסקות של צעקות ממעל מוח שהתפורר ועכשיו הוא מרחף כמו ענן של מעופפים קטנים מרבד של תלתנים משחה שעוזרת בלהחזיר נטיות של געגוע אין לך מה לעשות תמיד בזמן הזה של החולות הירוקים הייתה את הבעיה שהכול חוזר ונדבק סטטי עצום גרוס ורצוץ לא לא פנייה שמאלה בתוך הכף לא תנועה לא רגע לא פעם לא מזל בלי משאלה בלי מבטים מאחורים בלי הוויה של חשק בלי חומרים נוגדי חמצון בלי ואקום בלי משקוף לחבר את השכל להרבה קווקווים דקים שמכסים שדה גדול מצקצקים בלשון הבאת את הגוף אבל שכחת את עצמך ערמות של אנשים של אנשים לא מוכרים שלא יחזרו יחזרו החזירו החזורים תחזירו החזרת את מה שנשאר ואמרת תודה מהחורוד על המילה לא לדעת משטח גדול ולסמן את האפשרות של אותה התנועה לאותה הכיוונית כל פעם ופעם תמיד נגררת תעלומה עם האנשים את יודעת בזמן להיום דבר למחר כשאין מלח הים שותה נגררות חול הסימון הלא מוכר בו השטח המסוים זו רק לעתים ורק לשני כיוונים המזרח התיכון עשוי להיות מבסוט מסם מסוים לרגע מהים הוא כבר עבר ועייף נוסף על עצמו הוא הלביש את המטרה של להיות דבר חי ופורח שתלת בחזירות וקצצת סדר פעולות של זמן אחר שוב מכריח לשים לב עוד שכבה נפרסת לא הכול כשורה בקצב מתגבר כפויי טובה של טקסים מוזרים ביום שמח בסיפור הזה לא הפתיתים ולא החצים לא העיוורון ולא המרברים לא החקירות אלא אמיתות של אביב העלמות ושליפה של דבר שקוף וריק אבל לא תמיד יהיה פשוט מונח שם כמו העצמות האקס בציוניסטיות שהן כמובן הציפורניים

מיכל אגסי, חוקרת תנועה ומשוררת.

מחמוד שקיר (محمود شقير) נולד בירושלים בשנת 1941, למד פילוסופיה וסוציולוגיה באוניברסיטה של דמשק. בשנת 1975 גורש מירושלים ללבנון. במשך השנים חי בלבנון, עמאן ופראג, ובשנת 1993 שב לירושלים. ערך כתבי עת ספרותיים ופרסם כעשרים וחמישה רומנים וקובצי סיפורים קצרים. סיפוריו תורגמו למספר שפות ביניהן אנגלית, צרפתית, ספרדית, קוריאנית וסינית. הסיפור התפרסם בכתב העת אלכרמל שיצא לאור ברמאללה בשנת 2004.